

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τον Ριχάρδον Έρρε. Σαββάς

(συνέχεια δικ τον προηγούμενου)

Όλα αντά μ' έκαναν νά τρομάξω πολύ.

Περάσαμα διαρρόους δρόμους και φθάσαμε τέλος στην πολυτελεστάτη και φιλόξενη Λέσχη της Πετροπόλεως.

Μου έπειταρεν νά μπω γιατί δ' Κωνσταντίνος Βελέστηκή είχε κάμει λόγο για μένα. Σὲ λίγα λεπτά βρέθηκα στὸ γεμάτο πολυτέλεια και ἀμοιμοράτα γαροπαλύον τῆς Λέσχης.

Μπροστάν τῶν ἄλλων εἶδα ἐκεῖ και τὸν Βόρρεον δ' ὅποιος ἔτρεξε νὰ μὲ ωτήσῃ :

— Θεῖ μου ήλθατε νὰ περάσετε μαζῆ μας τὴ βραδιά σας ; Ο Σίσας εἶναι ἀνακατευμένος στὸ παιγνίδι. Τώρα δὲ σᾶς συστήσωσι τοὺς φίλους μας ἀν καὶ εἰσθήσωτοι πειά γιατί η εἰδούσις, τῆς ἀφίσης σας διεδόθη στοὺς κύκλους μας και συνεχήθη...

Μια παρούσιας ποάγυας στοὺς διασημότερους και πλέον κομψοὺς κυρίους τῆς Πετρουπόλεως, οι δύοτοι μὲ δέκτησαν πολὺ φιλικά.

Προσπάθησα νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου πλοντάσια και καπνίζοντας ἵστασαι σιγά σιγά.

Τὸ ξροῦξα κυρίος στὸ ποτὸ γα νὰ ἡσυχάσω τὸ νευροκό μου σύστημα. «Ελούβα ἀκομῇ μέσος και στὸ παιχνίδι και ἀκόρδιστα ἀρκετά γαροποιούμενα, μὲ τὰ δύοτα δὲ περούσα τῶν μιᾶς μὲ δύο ήδηέρες.

— Συνταγματάρχα, ἔλατε κι ἀπὸ δῦ. Φέρετε μου και μένα λίγη ἀμερικανική, τύχη, φώτιασην ἔξαρα δέ Σάσας ἀπὸ τὸ ἄλλο μέσος τοῦ τοα-

πεισιοῦ.

Καὶ οὐ λίγο προσέθετος κοροϊδευτικά :

— Ας εἶναι θεῖς, δὲ χόν... Οποιος

χάνει στὰ χαριτά κεοδίζει στὴν ἀγάπη !...

— Σάς δὲν περπειτὶαντὶς εἴτε πειά,

τοῦ φώναξες ἕναρδο φίλος του.

— Σωστά, δὲν παῖξα πειά, εἴπε και δηπτεῖς τὰ χαριτά στὸ τραπέζιο βλασφημῶντας !

Συγχρόνως ἀπεμακρύνθην κι' ἔγω ἀπὸ τὸ παιχνίδι. Απὸ ταῖς σιγήτησις ποὺ ἤλιντον στὴν αἰθίουσα, ἐπίλεορούμηδη πόδης δέ Σάσας ἡταν ἀπὸ τοὺς πλέον διπλανύνους διν Ζουάν τῆς Πετρουπόλεως. Αἰγκά στὴν ἔφιππο οωματοφυλακὴ τοῦ Τσάρου, ἡταν κομψός και ἱματιστός...

— Πούπει νὰ πάγης νὰ παῖξες. Τὸ πρόγμα δὲ σιδάρησε στ' αὐτὸν τοῦ Τσάρου, δὲπτοτες, καθὼς ἔσοις, δὲν θέλεις οι ἀξιοματικοὶ τον νὰ γίνεται περούρτοι.

— Εκάθησα τέλος σὲ μὲ ἡγεμὴ γυναίκα τῆς

Δέντρης κι' ἀρχαίς γε σκέπτομαι.

Οἱ φύσιοι μου ξανάχανε δρόθη...

— Ημοντού σὰν τελλέσ.

— Αγανά λιτρούς μού πάιεις τὴν καρδιά.

— Ας μᾶς συνελάβαναν; Ας ἀπεκαλύπτοντα τὰ πάντα : Αἰστὴ στὴ Σιβηρία κι' ἔγω... ἔγω ποιός έξει πον...

Θὰ μπορούσαν νὰ μὲ σώσουν ἀσαγειούς οι λαχοροὶ Ράσσοι συγγενεῖς μου;

Πόσο ἀφελτὸς είχα φανῆρα πάνο μαζὲν μου τὴν «Ελένη»!

— Εν τῷ μεταξὺ οι ἁγνεύοι μου ζήτησαν νὰ μὲ παρασύρουν ἔξω νὰ ίδω τὰ περιέργα τῆς πόλεως.

— Επεργασίσθηκα ἀκεφάλι και τὸς ἀνοήθηκα.

— Εφέγα μόνος μου πάλι για τὸ ξενοδοχεῖο. Η ἀγνοητία μου δὲν σταματοῦσε στηργή. Ηδελα νὰ δῶ τι γίνεται ἐκεῖ, είχα φόρμους ἀσολοτούς, νόμιμα πόνος θὰ ρυθμὸς δοτούμωντος στὸ διαμέρισμά μας και τὴν «Ελένη» δεσμόντης γειοποδόσα.

Χίλια δύο όντοψιες πενούδησαν στὸ μανάρο μου. Καὶ τὸ τρομερότερο πάντων ήταν τοῦτο : Η «Ελένη» εἶχε ὄθη στὴ Ρωσία, για νάκαταστρώδη νέον σχέδιον διπλούνωντας τῶν ἀναρχικῶν τῆς Μόσχας και τῆς Πετρουπόλεως, μὲ τοὺς ἄλλους τῆς Εδρώπης η είχε και ἄλλον λόγον δ' ἔρχομες της ;

— Ας άσκησεν νὰ κάμη κάπι τρομερό;

— Εφανίστε γυναικία τρομερή.

Ντα ἀκόμη μὰ μὲ δηλητοῖς σιδερώντα, σωστὴ τίγοις ! Ήρθαία, μὰ διαβολεύμην.

— Αν είχε σκοπὸν νὰ διαπράγῃ κανένα σγκλημα ;

— Ήξενάρα πόνος οι ἀναρχικοὶ και οι μηδενίσται διαπόδητον τὰ δοκατά, θυνάζουν προδύμως και αὐτὴ τὴ ζωή τους, προσειμένουν νὰ ἀπιτύχουν κατι...

(Ιστορία Περιπτετειῶν ἀγωνίας και τρόμου)

— Αγ' συνεπῶς ἐγκληματούσε ; Τότε ημον γιὰ πάντα χαμάνος. Τίποι δὲν θὰ μ' ἔσσεις...

— Επεργετε αυτεπῶς νὰ τὴν προφυλάσσω. Μὲ τὰς σχέσεις ποὺ ἔπιασεν ώς κυρία μου ὃλη εἰσήχετο στὰ ἀριστοκρατικῶντα σπίτια τῆς πόλεως, εἰς μέγαρα βαθυπλούτων και πριγκήπων.

— Ιστοι γά συντρίπτο και μὲ τὸν Τσάρον σὲ κανένα ἀπὸ τὰ κέντρα αντά. Καὶ τότε ;

— Ωλισμένη καθὼς ἦταν πάντα, τι θὰ ζηνει νὰ τὸν φιλοιστήσεις ;

— Η σέπην αὐτὴν μὲ ἐπάγωσε !

— Επιτέλους νὰ τὸν φιλοιστήσεις !

— Εφαρμασα στὸ ξενοδοχεῖο και βρήκα τὴν «Ελένην» γράφονταν.

— Μόλις μὲ εἶδε, διέκουψε τὴν δρασταλ της και δηψύλαξ τὰ χειρόγραφά της τὸ στήθος της.

— Αγαπήτη μὲν εἶπεν της είπα, κάμετε ἀπερισκεψίας.

— Νομίζετε ; φιλύμοις χαμογελῶτας.

— Αν οᾶς παραπέπη κανένα χειρόγραφο ;

— «Ω ! δὲν ὑπάρχει φόρος... Εξ ἄλλου,,

— Τί θέλετε νὰ πήτε ;

— Θέλω νὰ πῶ πός τὰ χειρόγραφα αὐτὰ θὰ ησαν ἀχρηστά γιὰ δύοις·

— Αποδέκτησε μὲ τὸ νέο σας κουπιογραφικὸ λεξικό γιὰ ἀλληλογραφία τῶν δρομέωντας σας ;

— Θέλετε νὰ τὸ μάθετε ;

— Υποθέτω πῶς πρέπεις νὰ μη μοῦ κρύβετες ἐμένα.

— Εστω... τὸ θνήσατε. Κατόπιν ;

— Κατόπιν ; Θὰ είχα ἀγαπήτη μου «Ελένη»..

— Γιατὶ δὲν μὲ λέτε «Ελένην» ;

— Δὲν ξωσοῦ. Σᾶς ταιριάζει περισσότερο τὸ μικρὸ αὐτὸ θνηματάκι...

— Εστο, λέγετε, τι θέλετε νὰ πήτε ;

— Θέλω νὰ οᾶς πῶ «Ελένην πῶς έχετε ἀπέναντι μου ωραίανα ψόχρεωσίδες. Τὸ παραδέκτης ;

— Ναλ.. Θὰ ηδελα δυμας γ' ἀκούσω τὰς ψόχρεωσίδες μου αὐτάς.

— Θε τὰς είπω ωραίας ψόχρεωσίδες ;

— Φοβεῖσθε ;

— Ογι. Δὲν φοβούμαι. Αλλὰ στὸ κάτω τῆς γραφῆς θὰ ἡμεροδοσα τὰ φέρεται στὸν φόβον. Κι' αὐτὸ γιοτὶ είμαι ἔγγαρος, έχω γυναῖκα... Προσήγετε λοιπὸν ἀγαπητή μου. Αγ ύπωσθε κανένα κιλόντον θὰ είμαι ἔγω δ πρόστον ποὺ δὲν σᾶς συλλέψω ἀγαπητή μου και μὲν τὸν ίδιον.

— Φοβεῖσθε ;

— Ελένη έχαιμελοδίας.

— Γελάτε ; της είπα.

— Γελάσ, ἀγαπήτε μου, γιὰ τοὺς παιδιούσικους φύσιδες σου...

— Εὔχομαι νὰ είνε παράλογοι και ἀδικαιολόγητοι...

— Επεργαγόντων μέσα στὸ δωμάτιο, δύσθυμος, έξεστος.

— Σκεπτόμουν τὴν γυναικά μου...

— Θὰ τὴν ξανάβλεψα δραγε;

— Θὰ δύμανε ποτὲ τὴν περιπέτεια μου αὐτήν ;

— Εκείνο ποι μὲ βεβαγμένης πωταίστως ήταν τὸ γεγονός δι,θυναζόμουν γιὰ τὴν θεραπείαν της.

— Θέ μου ! ήταν τὸ δωμάτιο !

— Εγας ἀγγελος ἀν οι ἀγγελοι είνε τόσο ώρατοι στὸν οὐρανό.

— Ενας ἀγγελος μὲ ψυχήν δίλγον η ὑπερθεοικάθα θηριώδης.

— Μόδι οικόπεδοσαν στὰ ριγαστά της.

— Καὶ—δει τέλους—τὸ ἀπεράσισα. Ημον στρατιώτες. Θὰ ξαναμαίνω μὲν λόγον λόγον της.

— Επεργάψην πρόδη τὸ μέδος της και ἐπερχωρούσα μ' ἀργά βήματα, ξενώντας τὰ βλέμματα μου κολλημένα διάπανα της.

